

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 554: Một Mặt Khẩn Thiết Trì Danh, Cầu Cùng Chúng Sanh Đồng Sanh Tịnh Độ, Mãn Nguyên Bồ-Đề

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 048)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Một mặt khẩn thiết trì danh, cầu cùng chúng sanh đồng sanh Tịnh độ, mãn nguyên Bồ-đề.】

Không những bản thân chúng ta phải cầu vãng sanh, mà tâm cầu vãng sanh phải khẩn thiết; chí thành khẩn thiết chấp trì danh hiệu thì sẽ có cảm ứng. Hơn nữa, cảm ứng lại vô cùng nhanh chóng, cảm ứng này chẳng cần phải hỏi ai khác, chính mình có thể thể hội được một cách rất rõ ràng. Vãng sanh Tây Phương không khó, thật sự muốn đi là đi được, muốn đi lúc nào là đi thành công lúc đó, điều này một chút cũng chẳng sai. Thậm chí thọ mạng cũng có thể không cần, ngay hiện tại cũng có thể ra đi, đây đều là sự thật. Trong “Vãng Sanh Truyện”, vị đầu tiên mà chúng ta thấy, không cần thọ mạng nữa, lập tức ra đi, là Pháp sư Oánh Kha thời nhà Tống, trong “Tịnh Độ Thánh Hiền Lục” có ghi chép tiểu truyện của Ngài.

Vị này tuy đã xuất gia, nhưng không giữ thanh quy, là một vị xuất gia phá giới, bản thân Ngài tự biết điều này, bởi vì Ngài tin sâu nhân quả; đã tin nhân quả tại sao lại còn phá giới làm ác? Là do tập khí quá nặng, hiện nay chúng ta gọi là không chịu nổi sự cám dỗ, hễ nhìn thấy cảnh giới bên ngoài là tâm liền rung động, không vượt qua được sự cám dỗ. May thay Ngài vẫn còn tin nhân quả, suy nghĩ lại những việc mình đã làm, tương lai nhất định sẽ đọa địa ngục A-tỳ, nghĩ đến việc đọa địa ngục, Ngài liền sợ hãi, kinh hoàng; bèn hỏi các bạn đồng tu, các bạn đồng tham đạo hữu rằng, có phương pháp nào cứu tôi không, tôi biết tương lai mình chắc chắn sẽ đọa lạc, sẽ đọa xuống địa ngục.

Các bạn đồng tu liền khuyên Ngài niệm A Di Đà Phật, cầu sanh thế giới Cực Lạc, và tặng cho Ngài một cuốn “Vãng Sanh Truyện”; Ngài đọc “Vãng

Sanh Truyện”, mỗi khi đọc xong một truyện đều vô cùng cảm động, thấy người khác niệm Phật đều được sanh về thế giới Cực Lạc, đều được đi gặp Phật, càng xem càng tự cảm thấy hổ thẹn. Sau khi đọc xong “Vãng Sanh Truyện”, Ngài hạ quyết tâm cao độ, tự nhốt mình trong liêu phòng đóng kín cửa lại, nhất tâm niệm Phật, cầu A Di Đà Phật; Ngài không ngủ, không ăn cơm, cũng không uống nước, cứ một câu A Di Đà Phật mà niệm tới cùng, niệm suốt ba ngày ba đêm, quả thật là lòng chân thành đã cảm ứng, đã niệm đến mức cảm ứng được A Di Đà Phật hiện tiền. A Di Đà Phật bảo Ngài: Dương thọ của ông vẫn còn mười năm, ông hãy tu hành cho tốt, mười năm sau, khi ông lâm chung, Ta sẽ đến tiếp dẫn ông.

Pháp sư Oánh Kha thưa với A Di Đà Phật: Không được đâu! Căn tánh hạ liệt của con quá nặng, nếu còn sống thêm mười năm nữa, con sợ không chịu nổi sự cám dỗ, chẳng biết sẽ tạo thêm bao nhiêu tội nghiệp nữa, mười năm tuổi thọ đó con không cần nữa, bây giờ con muốn đi theo Ngài. A Di Đà Phật cũng rất hoan hỷ liền nhận lời Ngài, Phật nói: Được thôi! Ba ngày sau, Ta đến rước ông có được không? Ngài thưa: Dạ được! Ba ngày.

Ba ngày sau Ngài vãng sanh, niệm Phật vãng sanh, Ngài cũng chẳng hề ốm đau, cứ ngồi trong Phật đường niệm Phật mà ra đi. Khi niệm Phật, Ngài thỉnh cầu đại chúng, Ngài nói với đại chúng rằng: Ba ngày sau tôi sẽ vãng sanh. Chẳng một ai tin cả: Cái ông sư hư hỏng chẳng làm được tích sự gì tốt đẹp này, đóng cửa niệm Phật có ba ngày, hễ mở cửa ra liền bảo ba ngày sau sẽ vãng sanh, không một ai tin chuyện đó. Nhưng thời gian cũng rất ngắn, mọi người hãy cứ xem, để xem ba ngày sau, ông có vãng sanh hay không? Mọi người đều chú ý quan sát Ngài.

Đến ngày thứ ba, Ngài tắm gội thay y phục sạch sẽ, trong giờ khóa tụng yêu cầu đại chúng niệm Phật tiễn Ngài. Mọi người nói: Được thôi! Để chúng tôi xem ông có đi được hay không. Kết quả là niệm chưa được bao lâu, Ngài liền nói với mọi người: A Di Đà Phật đến rồi, Ngài đến tiếp dẫn tôi rồi. Nói xong, Ngài cáo biệt mọi người rồi ra đi. Điều này chứng minh rằng việc vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, dầu chúng ta có tuổi thọ dài lâu cũng có thể xả bỏ không cần, bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi; vấn đề là bạn có chịu đi hay không, bạn đối với thế gian này có còn lưu luyến hay không, vẫn thấy thế gian này không đến nỗi nào! Nếu không chịu đi thì đành hết cách. Cho nên nếu thật sự chịu đi thì lúc nào đi cũng được, đây là một tấm gương sáng từ thời xưa mà chúng ta đã được thấy.

Gần đây ở Singapore cũng có một ví dụ như thế, Chủ nhật này Cư sĩ Tô sẽ kể cho quý vị nghe, sự việc ngay ở trước mắt. Có thể thấy rằng, nếu thật sự buông xả vạ duyên, ngay cả thọ mạng cũng chẳng màng tới, đều buông xuống hết, thì A Di Đà Phật sẽ đến. Ngày nay bạn niệm Phật, vì sao A Di Đà Phật không đến? Dầu có đến cũng chẳng ích gì, bởi vì khi Phật đến, “A Di Đà Phật ơi con chưa muốn đi, con vẫn còn lưu luyến cõi này!” Vậy thì Ngài đến làm gì? Cho nên A Di Đà Phật không đến, là vì bạn không có tâm chân thành, miệng bạn nói muốn vãng sanh thế giới Cực Lạc, nhưng trong tâm vẫn còn vương vấn thế gian này, không thực sự muốn đi, A Di Đà Phật biết rất rõ điều đó nên Ngài không đến.

Khẩn thiết, không chỉ là cầu sanh cho riêng mình, mà còn phải phát nguyện mang theo hết thảy chúng sanh khổ nạn, đồng sanh về quốc độ Cực Lạc. Mỗi ngày chúng ta đọc bài kệ hồi hướng, câu cuối cùng là “Đồng sanh Cực Lạc quốc” (Đồng sanh về nước Cực Lạc), cái nguyện đó phải chân thật, bất luận chúng ta có làm được hay không làm được, tâm phải chân thật, nguyện phải chân thật, như vậy là chúng ta đã kết duyên, kết pháp duyên với tất cả chúng sanh rồi.